

Детство Иисусово

Евангелие от Иаков

прието по откровение
от Якоб Лорбер

Предговор

Сред апокрифните Евангелия за детството на Исус Евангелие от Иаков заема първо място. То е „не само най-старото, но и най-известното сред апокрифните благовестия за Исусовото детство“ (де Стрикер). В раннохристиянската епоха гръцкият текст (частично запазен и до днес в преписи от IX до XVI в.) и многобройните му преводи (латински, сирийски, коптски, арменски, грузински, арабски и етиопски) придобиват голяма популярност и са високо ценени като дело на брата на Господа Иаков.

Дали Юстиний († ок. 165 г.) го е чел, не е сигурно. Климент Александрийски († ок. 215 г.) е черпел от него подробности за детството на Христа. Ориген († ок. 253-254 г.) споменава „Книга Иакова“ в коментара си върху Евангелие от Матей (P.G. 13:876-877).

Предимно позовавайки се на Климент, днес се смята, че Евангелието за детството на Исус датира от II в., а по-късните автори го отнасят с по-голяма точност към втората половина на II в., като за най-вероятно място на написване се приема Египет. Както обаче ни уверява приетият чрез откритие през XIX в. от Якоб Лорбер пълен текст на първоначалния евангелски разказ, това благовестие е записано от Иаков, братът на Господа и най-малкият син на Иосиф и с право носи името на своя автор – Евангелие от Иаков. Донесено от Ориента от френския хуманист Постел († 1581 г.), днес то е известно под името „Протоевангелие (т. е. Първо, т. е. най-старо Евангелие) на Иаков.

Протоевангелието на Иаков е запазено само фрагментарно и в днешния си вид съдържа три части: житието на Мария до раждането на Исус (1-16 глава), рождението на Исус и чудните знамения, които го съпровождат (17-21 глава) и убийството на младенците и мъченичеството на Захарий (22-24 глава). То завършва с епилог и послеслов на Якоб Лорбер. (Апокрифни Евангелия за детството на Исус, изд. „Хердер“ 1995).

В Ориента Иаков е известен не само като автор на Евангелието за детството на Иисус, а и като най-малкият син на Иосиф от първия му брак. В ранните векове се знаело от всеки, че Иосиф е вдовец и че има петима сина. „И големите теолози като Климент Александрийски, Ориген, Елифан, Ефрем и други подкрепят това становище. Синовете на Иосиф се смятат за „братя на Иисус“. Едва Йероним излиза с тезата, че братята на Иисус са само негови „братовчеди“. От 383 г. той не отстъпва от нея, за да противостои на погрешното убеждение, че така наречените братя на Иисус наистина са Му кръвни братя от Мария.“ (Р. Ернст) Иакововото Евангелие не е официално прието от църквата, но въпреки това откъси от него често се четат по време на Богородичните празници в източната църква. Изглежда, че и в славянския свят то се е радвало на особена почит. При състоялото се през IV в. канонизиране на евангелските текстове от теологичните школи и от патриарсите на Александрия и Рим обаче Евангелието от Иаков не е включено в Светото писание, понеже по онова време вече е твърде изопачено от насложилите се предания – също както и Откровението на Йоан, Посланието на апостол Иаков и различни други текстове от Новия Завет. От многобройните открития и издания на библейски ръкописи (Editio octava critica maior, 2 тома) на фон Тишендорф (1815-1874) до днес все повече произведения се занимават с евангелски източници от древността и средновековието, сред тях и отпечатаното 1995 г. от изд. „Хердер“ двуезично издание на апокрифни евангелия за детството на Иисус (EVANGELIA INFANTIAE APOCRYPHA – APOKRYPHE KINDHEITSEVANGELIEN).

От въвеждащите думи на откровението към Якоб Лорбер, с което през 1843–1844 г. му е даден отново автентичният текст на Иаковото благовестие, също е видно, че изопаченото Евангелие не е включено в библейския Канон по Божията воля:

„Иаков, син на Иосиф, записва това Евангелие както следва тук, но с времето то бива дотолкова преиначено, че включването му като автентичен текст в Светото писа-

ние не бива допуснато. А аз искам да ти дам това истинно Евангелие Иаково, възстановено обаче чак от гореспомнатото време; а Иаков остави още и житието на Мария от самото ѝ рождение, както и това – на Иосиф.“

В коментара си, озаглавен „Апокрифите на Новия Завет и произведението на Лорбер „Евангелие от Иаков – Детство Иисусово“ католическият теолог Роберт Ернст пише: „Текстът на апокрифното Евангелие от Иаков и допълненията, респективно корекциите, дадени на Лорбер от Господа, така се преплитат едни в други, че изграждат едно взаимосвързано цяло. Завършеният разказ за младенчеството на Иисус е толкова задълбочен, че осветлява възможно най-ясно много проблеми, нерешени досега и от най-добрите екзегети¹.

Това Евангелие – което ни разказва наред с много други чудни събития и за непорочното зачатие на Мария, за това как Девата ражда, за поклонението на пастирите и на тримата влъхви, за бягството на Светото семейство в Египет и за завръщането му след смъртта на Ирод в Назарет, т. е. за цялото детство на Иисус от рождението Му до дванадесетата Му година – с право може да се нарече най-съкровения и любвеобилния сред всички евангелски разкази.

От Това Дете струи очарование, на което не може да се устои, грее една искряща от любов, премъдра и изцелителна сила, караша всекиго от Неговото обкръжение, било то иудейин или езичник, да съзрее до познанието, че Самата пречиста Божия същност е станала Човешки Син – според обещанието от древността. Още в яслите Детето говори и издига ръцете Си за благословия. В нашето едноизмерно поради разсъдъчността си време за днешния човек е трудно да приеме разказа на Иаков за достоверен. Затова нека тук предварително се даде обяснението, с което един Ангел отговаря на въпроса на римския прокуратор Кирений относно „ранното говорене“ на Детето (Глава 129):

„Виж, това е дело небесно; и да ти го открием, все едно няма да го разбереш! Понеже простомъртните хора не могат да схванат чисто небесните дела, защото духът им

още не е свободен, а е в плен на цялата материя на света. И ти до голяма степен все още си простосмъртен; така че не ще проумееш, което ще ти известим! Но щом искаш да получиш отговор, ще ти го дадем по Божията воля. Разбирането му обаче не може да ти дадем, докато си земен човек. И така, слушай! Детето – както е в Своя човешки вид – още дълго не ще може да приказва като вас, простосмъртните! Ще започне да се опитва едва подир година! Но в сърцето Му живее пълнотата на Вездесъщия Бог! Чуеш ли Го да ти заговори ясно и премъдро, знай, че ти говори не Самото То, а Божествеността у Него, която долавяш с пробудената си душа. А на теб ти се струва, че словото е от Детето, Коего виждаш. Но не е така, то е само от Бог, Когото не виждаш! Ти си мислиш, че достига до теб отвън, о то всъщност се проявява вътре у теб; така е с всекиго, който възприема това слово!“

10 Тези три животни ни дават добър пример. Сега върви и понеже си човек, постъпи още по-добре!

11 На идване научих от един от Божиите слуги, че си възхвалявал сутринта пред жена си трите звяра.

12 Защо ли точно хищниците ти подсказват онова, което трябваше да сториш от самото начало?

13 Погледни, Господ неперестанно назидáva хората!

14 Нищо на този свят не се случва напразно; и от една прашинка дори можеш да приемаш мъдрост!

15 Нали и тя полита и пада по силата на същия Божествен промисъл и могъщество, както Слънцето и Луната на небето!

16 Така че приеми в сърцето си ставащото като знак от Господа, който ясно ти посочва как трябва да постъпиш.

17 Върви и повдигни трижди окаяния и унижения; върви и повдигни най-огорчения и най-искрено покаялия се!

18 Защото Сам Господ е повелил този човек да стане твой най-верен брат!“

19 Като чу Иосифовите слова, *Кирений* се спусна към слугата и каза:

20 „Братко, ти ми стори зло, но понеже виждам, че се разкайваш, изправи се!

21 Отсега нататък не трябва да се обръщаш към мен като *слуга* към господаря си, а като верен *брат!*“

22 Тези думи така сломиха сърцето на човека, че той се разплака горчиво и не преставаше да съжالياва, че е могъл да съгреша спрямо такъв благороден господар!.

13 февруари 1844 г.

140 Тъй като Кирений видя дълбоката му признателност и искреното му разкаяние, рече:

2 „Чуй ме, братко в Господа, ние хората сме грешни пред Бога, а Бог ни прощава греховете, щом ги изповядаме и се покаем!

3 Защото Бог е свят, а всички ние сме големи грешници пред лицето Му!

4 И след като Той, Святият, ни помилва, защо ние, грешниците, да не си прощаваме един другиму?

5 Докато човек не е паднал духовно до дявола, Божието благоволение остава върху него;

6 ако обаче се превърне в Звяра на земята, Бог оттегля благодатта Си от него и го предава на съда на ада!

7 Затова и онези двадесетимата, които са те подкупили, погинаха от лъвовете – те вече се бяха превърнали в дяволи!

8 Ти обаче прие спасение, понеже беше само подмамен и в заслепението си не си знаел какво вършиш!

9 Господ Бог не е оттеглил благоволенieto Си от теб и ти отвори очите, за да познаеш напълно греха си.

10 Ти осъзна греха си, покая се и Бог ти прости!

11 Затова и аз ти прощavam и те приемам за свой приятел и свой брат в Господа!

12 И те равнопоставям на себе си, и искам да си част от моето свято обкръжение.

13 Оттук нататък върши само добро, следвай ме като същински брат и ще бъдеш благословен от възвисените ми гости!“

14 Тези прекрасни думи докоснаха сърцето на неверния слуга.

15 И той се утеши и окуражи, стана и – облян в сълзи – последва Кирений.

16 А Иосиф вдигна ръце и го благослови: „*Бог да е с теб!*“

17 Кирений заповяда да донесат хубави дрехи и да го облекат,

18 даде му почетна титла

и братски го целуна.

19 После събра цялата прислуга, представи ѝ този свой нов брат и ѝ заповяда да му се подчинява.

20 *Слугите* обаче попитаха: „Що за справедлив съдия си, щом издигаш предателя, а нас, които ти бяхме верни през цялото това време, унижаваш?“

21 А *Кирений* отговори: „Какво ви засяга, че съм добър и великодушен към него? На кого от вас съм отказвал някога нещо? И въпреки това нито един от вас не е рискувал още живота си заради мен!“

22 Този човек обаче, който стоеше по-долу от всички ви, рискува заради мен живота си; чрез стореното от него аз се отървах от враговете си. Не заслужава ли той тази почит?“

23 При тези думи слугите млъкнаха и се заеха отново със задълженията си.

24 И *един младенец*, приличен на Човешкия Син, рече: „Точно така ще бъде и в Царството Божие: радостта за покаялия се грешник ще е по-голяма, нежели за деветдесет и деветте праведници, които никога не са съгрешавали!“

14 февруари 1844 г.

141 А през това време закуската беше приготвена;

2 и слугите дойдоха, и поканиха Кирений на трапезата.

3 И Кирений отиде, и я огледа, и като остана доволен, се върна и отведе гостите в съседната зала.

4 Щом пристъпи вътре, Иосиф не можеше да повярва на очите си, понеже залата приличаше на умалено копие на Соломоновия храм в Иерусалим.

5 Цялата тази подредба беше дело на Мароний Пила, който като бивш прокуратор знаеше много добре как изглежда храмът отвътре и отвън.

6 И *Иосиф* заговори, изпълнен с радост: „Скъпи братко Кирений Квирин, едва ли би могла да ти дойде наум по-добра идея!

7 Чувствам се като в Иерусалим по време на приготвителния празник⁷⁰ срещу събота; липсва единствено Светая Светих и ако бе тук, то храмът би бил завършен!

8 Завесата е налице; но зад нея го няма ковчега на завета!“

9 *Кирений* обаче му рече: „Братко, ти бездруго водиш

със себе си Най-Свящото от плът и кръв; за какво ни е това Светая Светих, съградена от човеци?“

10 Едва сега Иосиф се отърси от изненадата си и се сети за Детето и Мария.

11 *Детето* обаче извика Кирений при себе си и му заговори (и Ангелите паднаха по очи пред Неговата слава):

12 „Кирение, ти стори доста, за да доставиш радост на най-чистия човек на земята; но едно за малко да забравиш!

13 Ето, днес даваш богатото, разкошно гошение!

14 Отрупал си трапезата си с всичко най-добро и най-отбрано от трите материка на земята!

15 И добре си постъпил, защото никой дом по света никога не е бил удостояван с по-голяма чест от твоя!

16 Понеже пред теб е Онзи, пред Когото всички небесни сили свеждат лика си!

17 Иосиф ти рече, че Светая Светих на този храм е празна.

18 Наистина е така, а не би трябвало.

19 Разпрати навън слугите си и нека доведат тук бедните, слепите, хромите и немощните!

20 Нареди да приготвят

за тях трапеза и да ги посрещнат празнично, а Моите Ангели ще им прислужват!

21 И тогава ще видиш как тази Светая Светих ще представлява Светията Израилев по-добре, отколкото празният ковчег в Иерусалим!

22 Погрижи се обаче да докарат три козела и ги хвърли на лъвовете да се нахранят!“

23 И Кирений целуна Младенеца, и побърза да изпълни съвета Му.

24 И за един час примеропологащата Светая Светих се изпълни с бедни хора, а лъвовете получиха храната си.

15 февруари 1844 г.

142 След като всичко беше разпоредено и нагласено, Иосиф повдигна очи към небето и поблагодари на Бога на Авраам, Исаак и Иаков.

2 А когато приключи с благодарствената молитва, седна ведно с ближните си на края на царски подредената трапеза.

3 Но *Кирений* бързо отиде при него и възропта:

4 „Не, не, благородни приятелю и братко! Не бива така; този празник е твой, а

не мой!

5 Твоето място е по средата, а не тук в края!

6 Изправи се и ми позволи да те заведа заедно с твоите близки начело на масата, където е постлано със златоткана покривка.

7 Тук ще седят и лежат⁷¹ моите хора, защото така съм се разпоредил!“⁷¹

8 А *Иосиф* отговори: „Кирение! Послушай, тъкмо защото съм твой най-искрен приятел и твой брат, ще остана с моите хора тук, на най-последното място,

9 без ти да загубиш благоволенieto ми!

10 Но ако не настаниш държавните мъже на почетните места, ще загубиш твърде много!

11 Остави нещата, както са! Нека на земята важат светските порядки; в Божието царство ще бъде съвсем различно – защото там последните ще бъдат първи на трапезата на Авраам, Исаак и Иаков!“

12 Но *Кирений* му възрази: „О, братко! Толкова се радвах на този ден, понеже исках да отдам на теб, царския потомък, царска почит!

13 Сега обаче моята радост не е пълна, когато те виждам на най-последното

място – теб, за когото е подготвено всичко това!

14 Върви и седни поне в средата, за да бъда по-близо до теб!“

15 А *Иосиф* рече: „Братко, не ставай дете!“

16 Та нали знаеш, че винаги и навсякъде ще спазвам онзи ред, който Господ-Бог е начертал в сърцето ми!

17 Как можеш да ме изкушаваш да го наруша?

18 Сложи начело твоите известни и знатни гости; ти като господар можеш да седнеш, където пожелаеш и всяко място ще е добро за теб!

19 И това е всичко; а когато високопоставените ти приятели се настанят на края със златотканата покривка, ще се почувстват поласкани, тъй като си ги почел, а ти си избери по-скромно място!“

20 Кирений разбра думите на *Иосиф* и предложи на важните си гости първите места,

21 а той самият седна заедно с *Тулия* по средата.

22 И така всичко се подреди добре: знатните бяха радостни, че са начело,

23 и Кирений се чувстваше удовлетворен, както и *Иосиф* с хората си бе доволен, че и при този бляскав празник можа да запази от-

реденото от Бога място.

16 февруари 1844 г.

143 Закуската продължи около един час и по време на храненето се говореше за различни неща.

2 Един *центурион*, който бе присъствал при изкачването на планината, запита към края на закуската единия от тримата нисши жреци:

3 „Чуй ме сега! Виж, според нашето вяръване, накъдето и да се обърнем, гъмжи от богове;

4 аз обаче нито веднъж не съм видял някого от тях, нито дори съм ги зървал за миг!

5 Нерядко съм сънувал хиляди неща, никога обаче – някое божество!

6 Кой от всички живи хора може да се изправи сега и добросъвестно да изповяда: „Аз видях Зевс или друго божество и говорих с него“?

7 И след като сме толкова на брой, колкото и онези от древността, с които боговете си били общували,

8 не мога да разбера защо тези богове ни изоставят в нужда и ни най-малко не се грижат за нас!

9 Не би ли могъл ти като бивш жрец да ми посочиш

някаква причина?

10 А *жрецьт* отвърна: „Скъпи приятелю, моля те в името на всичко на този свят, не ми задавай никога повече такива детински въпроси!

11 Божествата ни не са нищо повече от чиста измислица, произлязла от нашето безумие.

12 И понеже в ограничеността си не можем да съзрем нищо по-добро от собствените си блажни творения, държим на тях и си ги представяме като богове,

13 строим им светилища и после ги почитаме там.

14 Ето на такива богове издигнахме храмовете, с които напълнихме Рим!

15 Да, има един Истински Бог; Той обаче е Свят от века, а ние, най-нечистите в сърцата си, сме недостойни да Го съгледаме; дадено ни е обаче да видим сътвореното от Него!

16 Но искаш ли да научиш повече за този *Единствен* Бог, трябва да се обърнеш към оня праведен иудейин; кълна се, че той ще ти разкаже повече за Него!“

17 Центурионът беше доволен, тъй като получи отговора, който отдавна жадуваше.

18 Той се приближи към

Иосиф и му изложи молбата си.

19 А *Иосиф* каза: „Добри човече, всяко нещо с времето си! Когато съзрееш да получиш отговора, той ще ти бъде открит; затова сега се задоволи с предизвестяването му!“

17 февруари 1844 г.

144 След като търсешият Бога центурион прие това благовестие, Иосиф се обърна към Кирений:

2 „Братко, нека разгледаме Светая светих!“

3 И Кирений с голяма радост откликна на молбата на най-скъпия си приятел.

4 Но *Детето* се изправи и рече на Иосиф:

5 „Чуй ме, верни хранителю на Моето тяло! Ти самият твърдеше пред този, който търси Бога,

6 че всяко нещо е с времето си.

7 Сега и Аз ти казвам пред входа на тази Светая Светих, която от сътворена по подобие се превърна сама в неръкотворен образец:

8 за влизането в нея също си има отредено време! Никой от вас още не е достоен да пристъпи вътре; когато обаче узреете, Моите слуги

ще ви го известят!

9 Ала засега се задоволяте всички с това пророчество!“

10 Иосиф и Кирений се спогледаха и смущението в душите им бе голямо.

11 И *Иосиф* рече на Мария: „Много добре, Детето ми заповядва отсега, когато е още в пелени!“

12 Какво ли ще прави, когато стане на десет години, да не говорим за двадесет?“

13 Но *Мария* отвърна: „Но, скъпи татко Иосифе, как може и ти да проявяваш подобно маловерие?“

14 Та нали и Ангелите чрез тяхното дълбоко смирение ти показват Кой живее в Детето!

15 А многобройните чудеса, които стават около нас, са ярко и недвусмислено явление за тази прекрасна и най-истинна от истините!

16 Погледни мен, твоята вярна жена и слугиня, аз добре разбирам какво целят думите на Детето!

17 Послушай Го и вярвам, че това ще промени всичко!“

18 *Иосиф* отново попита Мария: „Какво трябва да сторя?“

19 А *тя* отвърна: „Погледни мъжа, който търси и

му покажи с мъдрост Онова, Коего търси и Коего му се струва толкова далечно, а всъщност е така близо!“

20 А *Детето* погледна дружелюбно Иосиф и му Се усмихна:

21 „Да, да, скъпи Мой Иосифе, майката има право; върви и научи центуриона!“

22 Защото на тези, които молят, търсят и тропат, на тях ще им се отворят дълго заключените двери на Моето царство!

23 Но ти все още не бива да Ме разкриваш, тъй като Моето време още не е дошло; защото знаеш, че всяко нещо трябва да стане с времето си!“

24 И като чу това, *Иосиф* целуна Детето, отиде при центуриона и му каза:

25 „Ела и чуй! Както си поискал, така да ти бъде!“ И войнът заслуша радостен разказа на Иосиф.

19 февруари 1844 г.

145 Когато прие от Иосиф основите на Божието учение и узна за знаменията за идването на Месия, центурионът

2 се замисли дълбоко, а сетне попита кога ще дойде Той.

3 *Иосиф* му отговори

така: „Този Помазаник, чрез Когото всички хора ще бъдат освободени от игото на смъртта и Който отново ще свърже падналата земя с небесата, вече е тук!“

4 А *римлянинът* реши да го изпита и каза: „Ако този Спасител е наистина тук, кажи ми къде точно се намира и по какво да Го позная?“

5 И *Иосиф* му рече: „Не ми е позволено да ти Го покажа;

6 а що се отнася до бележите, по които да Го различиш, веднага ще ти ги изброя, така че послушай!

7 Първо Месията ще се яви като Жив Вечен Син на Всевишния Бог, непознат ти досега!

8 Най-чистата девица ще Го зачене по чуден начин – чрез силата на този Бог!

9 И когато бъде заченат, а после роден, тялото Му ще бъде изпълнено с всемогъщата Божия сила.

10 И докато живее на земята в човешки образ, всички Божии слуги от небето ще слязат на земята, за да Му служат тайно, а пред някои от хората – и явно.

11 И Той ще донесе чрез слово и дело благодат на всички, които Го следват според словото Му и разпа-

лят сърцата си за Него!

12 А непожелалите да Го познаят ще бъдат съдени според всемогъщото Му слово, което ще бъде изписано по провидението Му в сърцето на всеки човек!

13 И словото Му няма да бъде като човешкото, а изпълнено със сила и живот; и който го чуе и го приеме в сърцето си, и живее според него, не ще вкуси смърт вовеки!

14 По същност Той ще бъде кротък като агне и нежен като гълъб;

15 но на шепота Му ще се покоряват всички стихии!

16 И заповяда ли тихичко на ветровете, те ще се развихрят и ще набраздят морето до дъно!

17 А ако само погледне разбушувалите се води, те мигом ще утихнат и ще станат гладки като огледало.

18 Когато дъхне към земята, тя ще разтвори старите си гробове и всички мъртви ще възкръснат за живот!

19 А огънят ще се превърне в прохлада за онзи, които пазят живо в сърцата си словото на Спасителя!

20 И така, скъпи центурионе, това са основните белези, по които непременно ще Го разпознаеш.

21 Не ми е позволено да ти разкажа повече за Него; но много лесно и много скоро ще разбереш къде е!“

22 Това обяснение впечатли толкова силно *война*, че той не посмя да промълви повече ни дума.

23 И като отиде при жреца, към когото се бе обърнал по-рано, го попита:

24 „Чу ли какво ми говореше премъдрият иудеин?“

25 А жрецът отвърна: „Казвам ти, че всяка думичка проникна дълбоко в удивената ми душа!“

26 И центурионът продължи: „Но какво тогава ще стане с нашите богове, кога Месията се яви в Божествената Си слава?“

27 Жрецът отговори: „Не почувства ли преди три дни силата на нощния ураган?“

28 Не видя ли там на планината порухата на нашия някогашен храм на Аполон, както и всички последвали знамения?

29 Ето това ще се случи и с Рим в скоро време – храмовете ще се превърнат в прашни руини!

30 И където все още се принасят жертви на Зевс, скоро ще видиш пръснати каменни отломки; но затова пък хората ще изградят живи

свещилища в сърцата си!

31 В тях всеки човек, подобно на свещенослужителите, ще въздава навсякъде и по всяко време живия си принос на Единоистинния Бог! Нищо повече от това не мога да ти открия! Ако искаш да научиш още нещо, погледни – там са онези, които го знаят; затова не ме разпитвай вече!“

20 февруари 1844 г.

146 И така центурионът престана да разпитва жреца, а се запъти отново към Иосиф.

2 И като застана пред него, повтори жреческото слово,

3 и запита на кое от казаното да вярва.

4 А *Иосиф* му отговори: „Най-напред приеми както и колкото ти е дадено;

5 и когато го приемеш, очаквай с търпение да ти се добави и останалото, и то ще ти бъде добавено, понеже си се открил за първото слово!

6 Защото Святото царство на Месията не се състои от въпроси и отговори,

7 а от дълго търпение, любов, благодет и от пълна отдаденост на Божията воля!

8 Защото пред Бога нищо не бива да се прибързва или

налага насила, а най-малко можеш да изтръгнеш нещо от Него с упорство!

9 А когато Той реши, че е добре за теб, ще те дари с по-висши откровения!

10 Сега обаче събуди в сърцето си живата любов към Бога, Когото ти открих; чрез нея ще постигнеш онова, което наистина желаеш!

11 Да! Тази любов в един миг само ще те оживотвори повече, отколкото милион мъртви въпроси!“

12 А *центурионът* попита: „Добре, многоуважавани мъдри приятелю! Искам да постигна всичко това; но ти трябва да ми кажеш как да обичам твоя Бог, Когото познавам толкова малко?“

13 И *Иосиф* отвърна: „Както обичаш брат си и бъдещата си жена, така обичай и Него!

14 Възлюби ближните си като свои братя и сестри в Господа и по този начин ще възлюбиш и Него!

15 Върши добро по всяко време и ще получиш Божието благоволение!

16 Бъди милостив към всички и ще намериш милост пред Бога!

17 Пази също спокойствие във всичко, бъди благ и изпълнен с търпение, бягай

от гордостта, високомерието и завистта като от чума,

18 тогава Господ ще запали мощен пламък в сърцето ти,

19 и ярката му светлина ще прогони мрака на смъртта; после ти ще откриеш у самия себе си онова животворно откровение, което ще отговори на всичките ти въпроси!

20 Ето, какъв е правилният път към светлината и живота с Бога, ето каква е истинската любов към Бога; следвай този път и тази любов!“

21 Това изпълнено със сила слово възпря по-нататъшните въпроси на центуриона и той потъна в дълбок размисъл.

22 В същото време Ангелите разтвориха завесата и Иосиф разбра, че е дошло време да пристъпят в построената според образа Светая Светих.

23 От дъното на голямата зала се разнесе мощния възглас на благодарността на нахранените бедняци.

24 Но когато блестящият Кирений влезе в наподобената Светая Светих ведно с Иосиф, Мария и Младенеца, ликуването на бедните се въздигна досами небесата.

25 Тази гледка предизвика у Кирений, Иосиф и Мария много сълзи на радост и състрадание.

26 Сред поканените имаше слепи, недъгави и сакати; и те бяха стотици.

27 Тогава Мария скришом се помоли, сетне взе кърпата на Детето и избърса с нея очите на всички слепци; и те до един прогледнаха отново! И хвалебствията и славословията им нямаха край; ето защо подир малко Светото семейство се оттегли в празничната зала.

21 февруари 1844 г.

147 Но благородната компания я теглеше да се върне в Светая Светих, където бе посрещната със славословия.

2 *Хромите, сакатите и другите немощни* завикаха: „О, Света майко! Ти, която помогна на слепите, молим ти се, отнеми и от нас страшните мъки!“

3 А *Мария* отвърна: „Защо викате към мен? Аз не мога да ви помогна; подобно на вас аз съм само една слаба и смъртна слугиня на моя Господ!“

4 Но Този, Когото нося на ръце, Той може да ви изцели; тъй като у Него живее

вечната пълнота на Божието всемогъщество!“

5 Но *болните* не слушаха какво им говори Мария, а завикаха по-силно: „О, Свята майко, помогни ни, помогни на нас, клетите и ни освободи от страданията ни!“

6 Тогава *Детето* се изправи и простря ръката Си над тях, и в същия миг те оздравяха напълно.

7 *Хромите* скачаха като елени, недъгавите изправиха снаги като ливански кедри и всички немощни бяха освободени от тежестите си.

8 И *Ангелите* пристъпиха към изцелените, рекоха им да замълчат и им благовестиха приближаването на Божието царство.

9 Това изтръгна *центуриона* от дълбоките му размисли и той отиде подир останалите в Светая Светих.

10 Като влезе там, приближи се до Иосиф и го запита: „Почитаеми приятелю, какво се случи? Тук вече няма ни слепи, ни хроми, ни недъгави или каквито и да е страдалци!“

11 Но как? Нима всички бяха излекувани по чудо или окаяното им състояние е било преструвка?“

12 А *Иосиф* отвърна: „Върви и сам поговори с